

Kniha Daniel — číslo padesát čtyři

Odhalení posledních dnů: Danielovo hledání porozumění

Jeff Pippenger

2024-01-18

Nedávny článek jsme uzavřeli pasáží z Prophets and Kings, v níž sestra Whiteová uvedla, že Daniel usiloval „pochopit vztah mezi sedmdesáti lety zajetí, jak byly předpovězeny skrze Jeremiáše, a dvěma tisíci třemi sty lety, o nichž ve vidění slyšel, jak nebeský posel prohlašuje, že uplynou před očistěním Boží svatyně.“

„Prostřednictvím dalšího vidění bylo vrženo více světla na události budoucnosti; a právě na konci tohoto vidění Daniel uslyšel, jak „jeden svatý mluvil, a jiný svatý řekl tomu určitému svatému, který mluvil: Jak dlouho bude trvat to vidění?“ Daniel 8,13. Odpověď, která byla dána: „Až do dvou tisíc a tří set večerů a jiter; potom bude svatyně očistěna“ (verš 14), ho naplnila zmatkem. Naléhavě usiloval o pochopení významu vidění. Nemohl porozumět vztahu mezi sedmdesátiletým zajetím, předpověděným skrze Jeremiáše, a dvěma tisíci třemi sty lety, o nichž ve vidění slyšel nebeského posla prohlásit, že uplynou před očistěním Boží svatyně. Anděl Gabriel mu podal částečný výklad; avšak když prorok uslyšel slova: „To vidění ... bude po mnohých dnech,“ omdlel. „Já Daniel jsem omdlel,“ zaznamenává o své zkušenosti, „a byl jsem po několik dní nemocen; potom jsem vstal a konal jsem královu službu; a byl jsem užaslý nad tím viděním, ale nikdo mu nerozuměl.“ Verše 26, 27.“ Proroci a králové, 553, 554.

Millerité nikdy nedospěli k úplnému porozumění základnímu poselství, které hlásali. Když nastal čas, aby Lev z pokolení Judova poskytl více světla o „sedmi časech“, přešli do zkušenosti Laodiceje a o sedm let později světlo o „sedmi časech“ zcela odmítli. Nikdy nespatripli plný vztah mezi sedmdesáti lety a dvěma tisíci třemi sty lety, jemuž se Daniel vroucně snažil porozumět. Daniel představuje Boží lid posledních dnů.

Země užívající svých sabatů je onou částí smlouvy, která byla dána starověkému Izraeli a zahrnovala ustanovení o odpočínutí země každého sedmého roku. Tato smlouva zahrnovala cyklus sedmi let opakovaný sedmkrát. Zahrnovala propuštění a navrácení majetku i otroků při závěrečném ukončení sedmi cyklů po sedmi letech (čtyřicet devět let) během slavnosti známé jako jubileum. Židé byli vůči těmto zásadám smlouvy neposlušní a 2. Paralipomenon uvádí, že sedmdesát let zajetí, o nichž mluvil prorok Jeremiáš, představovalo předchozích čtyři sta devadesát let vzpoury. Během čtyř set devadesáti let, kdyby byl starověký Izrael poslouchal pokyny obsažené ve smlouvě, jak jsou stanoveny v Leviticus dvacet pět, nastalo by celkem sedmdesát takových let, v nichž by země odpočívala. Biblický rok má tři sta šedesát dní a tři sta šedesát dní vynásobených sedmi („sedmkrát“) se rovná dvěma tisícům pětistům dvaceti dnům.

Sedmdesát let je naprosto spojeno s odpočínutím země, což je naprosto spojeno se „sedmi časy“. Daniel usiloval „porozumět vztahu“ mezi „sedmdesátiletým zajetím“ a „dvěma tisíci třemi sty lety“ „před očistěním Boží svatyně“. Usiloval tedy porozumět vztahu mezi viděním „chazon“ a viděním „march“. Není možné tomuto vztahu porozumět, aniž by bylo uznáno odpočínutí země v

Leviticu dvacet pět a dvacet šest spolu se sedmdesátiletým zajetím, o němž mluvil Jeremjáš. Jestliže nevěříte, že „sedm časů“ představuje prorocké období dvou tisíc pěti set dvaceti let, vyřazujete se z těch, kdo jsou v posledních dnech představeni Danielem. Millerité věřili, že „sedm časů“ bylo časovým proroctvím, avšak adventismus tomu již nevěří.

Daniel, jako všichni proroci, představuje Boží lid na konci světa a komentáře sestry Whiteové k jeho touze porozumět vztahu mezi sedmdesáti lety („sedmi časy“) a dvěma tisíci třemi sty lety vyjadřují touhu, kterou má Boží lid posledních dnů mít. Jak bylo uvedeno v předchozích článcích, na tabulích z let 1843 a 1850 nejsou znázorněny žádné pravdy, které by nebyly přímo podpořeny (opakovaně) ve spisech sestry Whiteové.

Millerovy klenoty budou v půlnočním volání posledních dnů zářit desetkrát jasněji, a tím tyto klenoty představují závěrečnou zkoušku pro panny adventismu. Tyto klenoty jsou základní pravdy znázorněné na Chabakukových deskách a klenoty v klenotnici, které byly položeny na stůl uprostřed Millerova pokoje. Základní zkouška je závěrečnou zkouškou, avšak stejně tak jí je i autorita Ducha proroctví. Odmítnout základní pravdy, které byly v Millerově snu předobrazeny jako klenoty, znamená zároveň odmítnout Ducha proroctví.

„Úplně posledním satanovým klamem bude zmařit svědectví Ducha Božího. ‚Kde není vidění, lid hyne‘ (Přísloví 29,18). Satan bude důmyslně působit různými způsoby a prostřednictvím různých nástrojů, aby otrásl důvěrou Božího ostatku v pravé svědectví. Uvede falešná vidění, aby svedl, a bude mísit nepravé s pravým, a tak lidi znechutí, že budou vše, co nese jméno vidění, pokládat za určitý druh fanatismu; avšak upřímné duše budou porovnáním nepravého a pravého uschopněny rozeznat mezi nimi rozdíl.“ Poselství vybraných spisů, svazek 2, 78.

Nyní se zabýváme rozmnožením poznání, k němuž došlo v dějinách milleritů od roku 1798 až do roku 1844, avšak zároveň rozpoznáváme, že ačkoli millerité správně aplikovali proroctví, byli omezeni dějinným obdobím, v němž byli vzbuzeni. Nyní se nacházíme v posledních dnech a v závěrečné generaci (čtvrté) adventismu. V tomto časovém období byl adventismus natolik indoktrinován tradicemi a zvyklostmi (padělanými klenoty), že již neví, jaké byly základní pravdy. Neznalost toho, jaké tyto pravdy jsou, brání adventismu porozumět významu těchto pravd a činí bezvýznamnými opakované příkazy tyto pravdy chránit a zachovávat.

Dříve než postoupíme dále v Gabrielově výkladu vidění o řece Ulaji, zaměříme se na několik důležitých bodů souvisejících se základními pravdami a autoritou Ducha proroctví. Moderní teologové tvrdí, že následující pasáž potvrzuje, že nejdelším časovým proroctvím v Bibli je proroctví o dvou tisících třech stech letech.

Zkušenost učedníků, kteří při prvním Kristově příchodu kázali „evangelium království“, měla svůj protějšek ve zkušenosti těch, kteří hlásali poselství o Jeho druhém příchodu. Jako učedníci vyšli kázat: „Čas se naplnil a království Boží se přiblížilo,“ tak Miller a jeho spolupracovníci hlásali, že nejdelší a poslední prorocké období, představené v Bibli, se mělo brzy naplnit, že soud je blízko a že věčné království má být uvedeno. Kázání učedníků ohledně času bylo založeno na sedmdesáti týdnech z Daniele 9. Poselství podané Millerem a jeho spolupracovníky oznamovalo ukončení 2300 dnů z Daniele 8,14, jejichž součástí tvoří

sedmdesát týdnů. Kázání obou bylo založeno na naplnění odlišné části téhož velkého prorockého období.

„Podobně jako první učedníci ani William Miller a jeho spolupracovníci sami plně nechápali dosah poselství, které nesli. Omylům, jež byly v církvi dlouho zakořeněny, vděčili za to, že nedospěli ke správnému výkladu jednoho důležitého bodu proroctví. A proto, ačkoli hlásali poselství, které jim Bůh svěřil, aby bylo dáno světu, přece jen pro mylné pochopení jeho významu zakusili zklamání.“ Velký spor věků, 351.

Tento úsek uvádí, že „Miller a jeho spolupracovníci hlásali, že nejdelší a poslední prorocké období představené v Bibli se mělo brzy naplnit,“ a teologové tvrdí, že nejdelším a posledním prorockým obdobím je dva tisíce tři sta let. Dále tvrdí, že právě toto sestra Whiteová v daném úseku označuje, neboť, jak tvrdí, se přímo zabývá obdobím dvou tisíc tří set let. Nevidí žádný vztah mezi sedmdesáti lety a obdobím dvou tisíc tří set let. Jsou slepí vůči světlu, jemuž se Daniel snažil porozumět.

Ellen Whiteová byla mileritkou a znala poselství, která byla umístěna na průkopnické mapě z roku 1843 a na průkopnické mapě z roku 1850, kterou vydal F. D. Nichols. Mapa z roku 1850, kterou vytvořil Nichols, byla připravována v Nicholsově domě právě v době, kdy u Nicholsových bydleli James a Ellen Whiteovi. Nejdelším prorockým obdobím v Bibli, které je znázorněno na obou těchto mapách, není dvoutisíc tři sta let, nýbrž „sedm časů“ z Leviticu 26.

Tvrdit, že předchozí pasáž je inspirovaným určením dva tisíce tří set let jako nejdelšího a posledního prorockého období, znamená činit ze spisů sestry Whiteové vzájemně si odporující celek. Jestliže věřila tomu, co o této pasáži tvrdí teologové, co pak znamená, když schvaluje výkladové tabule, které potvrzují „sedm časů“?

„Bylo mi ukázáno, že mapa z roku 1843 byla vedena rukou Páně a že nemá být pozměňována; že čísla byla taková, jaká je On chtěl; že Jeho ruka nad nimi bděla a zakryla chybu v některých číslech, takže ji nikdo nemohl spatřit, dokud Jeho ruka nebyla odňata.“ Early Writings, 74.

Ti, kdo si přejí hájit své tradice a báje, by mohli tvrdit, že na grafu z roku 1843 držel Pán svou ruku nad omylem „sedmi časů“, dokud svou ruku neodňal k pozdějšímu datu. Problém tohoto předpokladu spočívá v tom, že sestra Whiteová určila, kdy Pán odňal svou ruku od výpočtů; jeho ruka byla odňata před 22. říjnem 1844, krátce po prvním zklamání. Ve svém svědectví o této události označuje omyl, který byl napraven, a je zřejmé, že tím omylem nebylo „sedm časů“.

„Ti věrní, zklamaní lidé, kteří nedokázali pochopit, proč jejich Pán nepřišel, nebyli ponecháni ve tmě. Znovu byli vedeni ke svým Biblím, aby zkoumali prorocká období. Ruka Páně byla odňata od čísel a omyl byl vysvětlen. Uviděli, že prorocká období sahají až do roku 1844 a že tytéž důkazy, které předložili, aby ukázali, že prorocká období skončila v roce 1843, dokazovaly, že skončí v roce 1844.“ Early Writings, 237.

Když byla Pánova ruka „odňata od obrazů a omyl byl vysvětlen“, tehdy rozpoznali, „že tytéž důkazy, které předkládali na podporu toho, že prorocká období skončila v roce 1843, dokazovaly, že skončí v roce 1844.“ Prorocká období, o nichž se zpočátku soudilo, že skončí v roce 1843, jsou

znázorněna na tabuli z roku 1843, což je tabule, kterou používal každý z těch tří set milleritských kazatelů. Prorocká období znázorněná na této tabuli, která končila v roce 1843, byla dva tisíce tři sta let z Daniela, kapitoly osmé, verše čtrnáctého, dva tisíce pět set dvacet let z Leviticu dvacet šest a tisíc tři sta třicet pět let z Daniela dvanáct. Po prvním zklamání Pán odňal svou ruku od omylu a millerité pak rozpoznali, že tytéž důkazy, které určovaly konec prorockých období v roce 1843, ve skutečnosti dokazovaly, že tato období skončila v roce 1844.

Mapa z roku 1850 byla zhotovena v roce 1850 a do prodeje byla uvedena v lednu 1851. Ellen White zaznamenala, že i tato mapa byla naplněním Abakuka, stejně jako to zaznamenala i ohledně mapy z roku 1843. Také tato mapa znázorňovala nejdelší prorocké období jako „sedm časů“ z Leviticu dvacet šest.

„Viděla jsem, že Bůh byl při vydání této tabule bratrem Nicholsem. Viděla jsem, že v Bibli bylo proroctví o této tabuli, a jestliže je tato tabule určena pro Boží lid, je-li dostačující pro jednoho, je i pro druhého, a jestliže jeden potřeboval novou tabuli namalovanou ve větším měřítku, potřebují ji všichni právě tak.“ Manuscript Releases, svazek 13, 359.

Tvrdit, že odkaz sestry Whiteové na skutečnost, že millerité „hlásali, že nejdelší a poslední prorocké období představené v Bibli se mělo brzy naplnit“, je přesný, je oprávněné, neboť tomu tak skutečně bylo. Tvrdit, že „nejdelším“ „prorockým obdobím“ je dva tisíce tři sta let, obrací svědectví sestry Whiteové proti němu samému i proti historickému záznamu. Věřit této báchorce znamená věřit lži, a v posledních dnech ti, kdo se rozhodnou věřit lži, tak činí proto, že nemilují pravdu.

Ježíš si zázračně nevpravil žádný druh božské anestezie, aby mohl projít utrpením kříže. Ježíš trpěl božským utrpením, dalece přesahujícím vše, co by kterékoliv z Jeho stvoření mohlo snést. Přesto bylo lidstvo stvořeno k Jeho obrazu a inspirované svědectví ukazuje, že lidstvo má zvítězit, jako zvítězil On. To, co Kristu umožnilo vytrvat v utrpení kříže, byl určitý atribut, který vlastnil On a který má i lidstvo.

Hledíce k Ježíši, původci a dokonavateli naší víry; který pro radost, jež byla před ním postavena, podstoupil kříž, pohrdnuv hanbou, a posadil se po pravici trůnu Božího. Židům 12,1.

Ježíš snášel utrpení kříže, protože měl před sebou vytčený cíl, a my jsme byli stvořeni k jeho obrazu, a jako takoví jsme bytosti, které jsou motivovány cíli. Je to součást našeho uspořádání. Jestliže jsme byli vedeni k přesvědčení, že porozumět základům adventismu je nepodstatné, nebudeme mít žádnou motivaci učinit právě tuto věc. Jedinou božskou pohnutkou, kterou může Duch svatý vzbudit k překonání onoho laodicejského stavu, je láska k pravdě. Láska k pravdě bude zkoušena dostupností snadných zvyků a tradic, utvořených tak, aby uklidňovaly naše svrbící uši. Jestliže ve svém laodicejském pohodlí nemáme žádnou touhu porozumět pravdě pro sebe samé, budeme ztraceni. V tom dnes adventismus stojí.

Daniel je příkladem Božího lidu v posledních dnech, který se skrze prorocké slovo snaží porozumět vztahu mezi sedmdesátiletým zajetím a proroctvím o dva tisíce tři sta letech. Označit

prorocství o dvou tisících třech stech letech za nejdelší a poslední prorocké období znamená odmítnout základní pravdy adventismu a zároveň odmítnout autoritu Ducha prorocství. Tvrdit, že když millerité předložili nejdelší a poslední prorocké období, šlo o dva tisíce tři sta let, znamená odmítnout historický záznam.

„Nemáme se čeho obávat do budoucnosti, ledaže bychom zapomněli na cestu, jíž nás Pán vedl, a na jeho učení v našich minulých dějinách.“ Life Sketches, 196.

Gabriel přišel, aby Danielovi dal porozumění oběma viděním, „mareh“ i „chazon“, a poučil jej, aby tato dvě vidění ve své mysli rozlišoval, ačkoli mezi nimi zjevně existoval prorocký vztah. Vidění zahrnovalo království biblického prorocství v kapitolách sedmé a osmé, která byla opakováním a rozšířením týchž království ve druhé kapitole. Tyto informace zahrnovaly nebeský rozhovor, který jedno vidění představoval jako pošlapání Boží svatyně a Božího lidu a druhé vidění jako dílo obnovení lidu a svatyně.

Když Gabriel předložil výklad, který se nakonec stal jádrem poselství hlášeného millerity, existoval mezi oběma viděním vztah, jehož si mají povšimnout ti, kdo naplňují příkaz učinit v mysli oddělení výkladu. Jedno z rozlišení je vyjádřeno dvěma slovy, která jsou obě překládána jako „určeno“.

Sedmdesát týdnů je určeno tvému lidu a tvému svatému městu, aby byla ukončena přestoupení, aby byl učiněn konec hříchům, aby bylo vykonáno smíření za nepravost, aby byla uvedena věčná spravedlnost, aby bylo zapečetěno vidění i prorocství a aby byl pomazán Nejsvětější. Proto věz a rozuměj, že od vydání rozkazu o obnovení a vybudování Jeruzaléma až k Pomazanému, Knížeti, bude sedm týdnů a šedesát dva týdny; znovu bude vybudováno prostranství i hradba, a to v tísnivých dobách. A po šedesáti dvou týdnech bude Pomazaný zahlazen, ale ne pro sebe; a lid knížete, který přijde, zničí město i svatyni; a jeho konec přijde jako povodeň a až do konce války jsou určena zpuštění. A uzavře pevnou smlouvu s mnohými na jeden týden; uprostřed týdne pak zastaví oběť i obětní dar a pro rozšíření ohavností způsobí zpuštění, až do dovršení; a to, co je určeno, bude vylito na zpuštění. Daniel 9:24–27.

Sedmdesát týdnů (čtyři sta devadesát let) je určeno nad lidem a svatým městem. Slovo přeložené jako „určeno“ znamená „odříznuto“ a toto slovo označuje období zkoušky pro Židy a Jeruzalém. Představovalo také období vzpoury, které přivedlo zničení Jeruzaléma a zajetí sedmdesáti let. Těch čtyři sta devadesát let bylo tedy „určeno“ počínaje třetím výnosem. Prvních čtyři sta devadesát let vzpoury přivedlo Nebúkadnesarovy tři útoky, konečné zničení Jeruzaléma a rozptýlení i sedmdesátileté zajetí doslovného Izraele v doslovném Babylóně.

První nařízení označilo konec zajetí a počátek díla znovuvybudování Jeruzaléma. Třetí nařízení označilo počátek dvou tisíc tři set let. Příchod prvního anděla označil konec zajetí duchovního Izraele v duchovním Babylóně po dobu tisíce dvou set šedesáti let a označil počátek období čtyřiceti šesti let, během něhož Kristus použil millerity, aby vyšli ze zajetí a vztyčili duchovní chrám.

Slovo, které je ve verších dvacet šest a dvacet sedm dvakrát přeloženo jako „určeno“, je „charats“ a znamená „zranit“ a „výnos“. Bylo prorocky „ustanoveno“, že papežství obdrží smrtelnou „ránu“ na konci prvního rozhořčení. Je to totéž slovo, které Daniel používá v jedenácté kapitole, verši třicet šest.

A král bude jednat podle své vůle; a povýší se a bude se vyvyšovat nade každého boha a bude mluvit podivuhodné věci proti Bohu bohů a bude se mu dařit, dokud se nedovrší rozhořčení; neboť to, co je určeno, se stane. Daniel 11,36.

Ve verši třicátém šestém je „král“ papežství. Papežství mělo prospívat až do roku 1798, kdy utrpělo svou smrtelnou ránu. Tehdy mělo být první „rozhořčení“ „dovršeno“, neboť toto „rozhořčení“ bylo „určeno“ (nařízeno), aby „bylo vykonáno“. Na konci prvního rozhořčení proti severnímu království Izraele, které začalo roku 723 př. Kr. a skončilo roku 1798, utrpělo papežství „smrtelnou ránu“. Slovo „určeno“ znamená „rána“.

A viděl jsem jednu z jeho hlav, jako by byla smrtelně raněna; ale jeho smrtelná rána byla uzdravena. A celá země šla v úžasu za tou šelmou. Zjevení 13,3.

Prorocký rámec milleritů byl založen na dvou pustošících mocnostech pohanství, po němž následovalo papežství. Chápali, že tyto dvě mocnosti mají pošlapávat svatyni i zástup, jak je to znázorněno ve vidění „chazon“ v Danielovi 8,13.

Potom jsem slyšel promlouvat jednoho svatého, a jiný svatý řekl onomu jistému svatému, který mluvil: Jak dlouho potrvá vidění o každodenní oběti a o přestoupení zpustošení, aby svatyně i zástup byly vydány k pošlapání? Daniel 8,13.

Papežská pustošící moc měla po dobu tisíce dvou set šedesáti let pošlapávat svatyni i zástup.

Ale nádvoří, které je vně chrámu, vynech a neměř je, neboť je dáno pohanům; a budou po čtyřicet dva měsíce šlapat po svatém městě. A dám moc svým dvěma svědkům, a budou prorokovat tisíc dvě stě šedesát dní, oděni v zíněných rouchách. Zjevení 11,2,3.

Na konci prvního rozhořčení v roce 1798 proroctví určilo „zranit“ papežství. V Danielovi devět je toto určení znázorněno v posledních dvou verších a slovo dvakrát přeložené v těchto verších jako „určeno“ souvisí s viděním „chazon“, zatímco slovo přeložené jako „určeno“ ve verši dvacátém čtvrtém je jiné hebrejské slovo a souvisí s viděním „mareh“. Daniel, představující Boží lid posledních dnů, usiloval porozumět vztahu těchto dvou vidění, která mu Gabriel řekl, aby ve své mysli oddělil.

V příštím článku budeme v tomto tématu pokračovat.

„Bůh nám nedává nové poselství. Máme hlásat poselství, které nás v letech 1843 a 1844 vyvedlo z ostatních církví.“ Review and Herald, 19. ledna 1905.